

Noget ved musikken

*Interview med Gunnar Pedersen
i dennes hjem i Dronningborg.*

*Gunnar blev ansat på Randers
Realskole i 1951, og han grund-
lagde skolens kor, som han
sammen med sin hustru Inger
førte til stor succes - bl.a. samar-
bejde med Randers Byorkester
og Danmarks Radio i program-
merne "Før søndagen"*

GP: Jeg startede i 1951 på Tøjhus-
havevej 9 i en lejet bygning, der også
tidligere havde været anvendt til
skole, og som også havde været brugt
til at huse flygtninge. I denne afde-
ling var der i øvrigt flere elever (400),
end der var på Lilletorv (150). Lille-
torv var til Realskoleeleverne.

LB: Hvordan blev du sådan kon-
kret ansat – var det et opslag?

GP: Nej, skolen havde forespurgt
seminariet, om der var studerende,
der kunne tænke sig at blive ansat.
Det var vores fysiklærer, som i øvrigt
havde haft Johannes Harbo som elev,
der spurgte, om der var nogle, der
havde lyst til at komme til Randers.
Harbo kom herefter på besøg, køren-
de i en Chevrolet fra 1934 og tog en
samtale med os. Han fortalte om de
andre lærere: Wølver, Karl Aage Niel-
sen, Svend Pedersen, Gravesen, og det

gjorde, at vi tænkte, det var godt nok.
Socialt set var det et fint sted at være.
Svend Pedersen, kaldet SP, (senere
skolebestyrer 1977-1984 /red.) var i
den forbindelse super god til at tage
sig af nye lærere. Harbo bad bl.a. SP
om at sikre, at jeg fik noget at bo i.

LB: Hvad slags leder var Johannes
Harbo, var han kontant eller...?

GP: Kontant ja, men han blan-
dede sig aldrig i vores undervisning.
Jeg har faktisk kun været udsat for en
enkelt forældreklage. Harbo tog hen-
syn til lærerne og tog ikke blot foræl-
drenes udsagn for gode varer. Han
var loyal over for lærerne. Men hans
facon var noget autoritær – en facon,
som jeg kendte til, idet jeg havde haft
et kortvarigt vikariat i Flensborg. Her
delte vi skole og skolegård med tysker-
ne. Der var der "ordnung muss sein".
Han blev dog rundere med alderen.

...noget ved musikken

Harbos søn, Jørgen Harbo kom faktisk også til at undervise på Randers Realskole. En af grundene var, tror jeg, at der var en meget stærk familiefølelse i den Harbo'ske slægt. Jeg var i øvrigt sammen med resten af lærerstaben med til Jørgens konfirmation.

LB: Der er et fag, som sætter spor i din karriere. Det bliver sangen og musikken.

GP: Ja, det er rigtigt. Der var intet kor, da jeg startede, men vi havde jo de sædvanlige skolefester, hvor der også gerne måtte være lidt underholdning. Det blev min opgave at sørge for noget til de ældste elever. Koret kunne naturligvis ikke ret meget i begyndelsen, for vi startede helt fra bunden. Så kom der meget mere skub i det, da Inger (Inger Viborg, Gunnars hustru/red.) kom til skolen i 1953. Nu blev der bl.a. også investeret i et klaver. Vi mødtes lørdag eftermiddag efter skoletid på Lille-torv. Det blev startskuddet. I slutningen af 60'erne kommer vi med i konkurrencer, hvor vi faktisk vinder en rejse til hovedstaden og får et besøg i statsradiofonien.

LB: "Før søndagen" bliver også noget, som kommer til at fylde noget, tænker jeg..

GP: Det er rigtigt. Det sker faktisk også på baggrund af et samarbejde med Randers byorkester og DR. De ville gerne have noget fra forskellige

steder i landet. De kom forbi og hørte os nede i Sct. Mortens kirke, og det var de ret tilfredse med. Det var et ganske specielt arrangement, hvor der var mange ting, der skulle laves. Der skulle eksempelvis installeres speciel strøm. Men ellers husker jeg, at der var enormt mange pauser. For det skulle høres ude i vognene, før man kunne beslutte, om det kunne bruges. Det startede kl. 4 om eftermiddagen og var typisk færdig kl. 9 om aftenen. Vi var næsten 40 piger i koret, så det var et både flot, stort og i øvrigt dygtigt kor.

LB: Hvordan var rollefordelingen mellem dig og Inger?

GP: Det var meget let, for Inger var meget dygtigere end mig. Hun spillede temmelig suverænt og var ikke afhængig af noder. Hun havde udpræget absolut gehør, et meget musikalsk menneske. Faktisk var det hårdt for hende at afvikle disse programmer, for hun skulle tumle det store orgel, og det er ret udfordrende.

LB: Hvordan havde du det med at være på skærmen?

GP: Jeg var aldrig nervøs, men jeg insisterede på, at det ikke var mig, der skulle filmes. For det første var det koret og Inger, som leverede musikken, jeg stod jo bare og dirigerede og ønskede egentlig ikke fokus på min person.

LB: Koraktiviteterne kaster også nogle rejser af sig?

Det startede kl. 4 om eftermiddagen og var typisk færdig kl. 9 om aftenen. Vi var næsten 40 piger i koret, så det var et både flot, stort og dygtigt kor...

”

GP: Det er rigtigt, vi har været mange steder: Tyskland, Holland, Finland, Sverige og Norge. Da vi vandt den danske konkurrence var præmien en rejse til Helsingfors. Typisk skete der så det, at når vi havde været på besøg, så fik vi genbesøg af deres kor, alt sammen var det med til at sætte skolen på landkortet.

LB: Hvad tænker du har forment dit skole/lærerliv?

GP: Det er klart musikken og sangen. Jeg har haft en godt skoleliv med mange oplevelser og en række spændende skoleledere. Det er nok SP, som trods alt har betydet mest for

mig, fordi han havde en så god evne til at få os introduceret i personalegruppen og i øvrigt havde et stort socialt hjerte. Han var god til at skabe et ordentligt arbejdsmiljø – til at skabe en stemning. Han var et imødekommende og godt menneske.

LB: Et afsluttende ord eller bemærkning?

GP: Taknemmelighed for et langt og spændende lærerliv på en skole, hvor Inger og jeg kunne få lov til at lave det, som vi allerbedst kunne lide.